

РОЗДІЛ 1

В І Н С Л О У

— Чи можна мені ще один...

Бармен, не сповільнюючи кроку, пройшов повз.

— ...напій, — пробурмотіла я, нахилиючись уперед.

Дідусь казав, що в цьому барі тусуються місцеві, тому я й прийшла сюди. Відсьогодні я мешкала у Квінсі, штат Монтана. Крім того, звідси до мого нового будинку було лише кілька хвилин ходьби, що звільняло мене від необхідності сідати за кермо.

Я оголосила про це бармену, коли попросила винну карту. Примружившись, він підняв кушисту вицвілу брову, і я притлумила своє бажання випити келих каберне, замовивши замість нього горілку з тоніком. А за мить рішуче прогнала думку про коктейль «Лимонний твіст».

Кубики льоду подзенькували, витанцьовуючи навколо рожевої пластикової соломинки у моїй склянці. Бармен проігнорував і цей звук.

За словами дідуса, о цій порі на Мейн-стріт працювали два бари. І я пошкодувала, що для святкування своєї першої ночі у Квінсі не обрала один із них. Понад сумнів, у їхніх меню зазначені ціни, а бармени не приносять напої, тримаючи їх трьома пальцями.

«Віллі» був звичайною забігайлівкою, темною і похмурою. Як і в більшості барів розмаїтих містечок Монтани, стіни тут прикрашали пивні вивіски і нео-

нові вогники. На кількох полицях, прикріплених до дзеркальної стіни, розставлено пляшки.

Цього недільного вечора «Віллі» був майже безлюдним.

Тутешні, мабуть, знали ліпше місце, де можна розслабитися.

Єдиним відвідувачем був чоловік, який, прийшовши через десять хвилин після мене, вмовився у самісінькому кінці барної стійки. Вони з барменом були збіса схожі — з однаковим білявим волоссям і кошлатими бородами.

Близнюки? Вони цілком могли заснувати цей бар. Можливо, один із них і був Віллі.

Наші з барменом погляди зустрілися.

Я усміхнулася і забряжчала льодом у склянці.

Скривившись, він став наливати мені ще один напій. Як і попередній, приніс його мовчки, тримаючи трьома пальцями.

Я потягнулася до сумочки, щоб дістати п'ять доларів, аж раптом почула глибокий чоловічий голос.

— Привіт, Віллі.

— Гріффіне! — бармен кивнув.

Отже, це був Віллі. І він міг говорити.

— Як завжди? — запитав Віллі.

— Як завжди. — Чоловік з неймовірним голосом, Гріффін, сів через два стільці від мене.

Коли його міцне тіло опустилося на сидіння, круг мене, наповнюючи затхле повітря бару, розстелилися пахощі шкіри, вітру й прянощів. Це було п'яно і спокливо.

Він належав до тих чоловіків, що запаморочать голову будь-якій жінці. Один погляд на його профіль — і я зрозуміла, що коктейль, який мені принесли, зайвий. Тепер я пила цього чоловіка — з голови до ніг.

Рукави його чорної футболки обтискали відточені біцепси, повторюючи їхню форму, коли він спирався ліктями на барну стійку. Гладко зачесане каштанове волосся завивалося на потилиці. Засмагли передпліччя були вкриті темним волоссям, а на жилистих м'язах проступали вени.

Довгі дужі ноги, які скидалися на стовбури вічнозелених дерев у лісах за містом, вабили погляд. І навіть добряче потерті джинси, що прип'ялися до чорних ковбойських чобіт, не псували враження. Раптом він повернувся, і я побачила, як зблиснула срібно-золота пряжка ременя.

Якби його голосу, запаху і досконалої щелепи було недостатньо, щоб спричинити в моєму роті пустелю, то це зробила б пряжка.

Мама дуже любила «Легенди осені». Вона дозволила переглянути цю стрічку, коли мені виповнилося шістнадцять, і ми разом плакали. Я завжди переглядала її, відчуваючи тугу за нею. Диск був подряпаний, а застібка на футлярі зламана, бо я дивилася цей фільм незліченну кількість разів просто тому, що він належав їй.

Мама завжди мліла від сексуального ковбоя Бреда Пітта. Якби вона побачила Гріффіна, то теж пустила б слину. Навіть без капелюха і коня цей хлопака був утіленням усіх жіночих фантазій.

Піднісши склянку до рота, я ковтнула холодний напій і відвела погляд від вродливого незнайомця. Горілка обпекла горло й ударила у голову. Старий Віллі робить міцні коктейлі.

Я з добру хвилину безсоромно витріщалася. Це було негречно й очевидно. Утім, поставивши склянку, я відразу вгризлася очима в Гріффіна.

Його пронизливі блакитні очі чекали.

Мені перехопило подих.

Віллі поставив перед Гріффіном склянку з льодом і карамельною рідиною й, не давши йому заплатити, пішов геть.

Гріффін зробив ковток і знову зосередився на мені.

Глибина його погляду була такою ж п'янкою, як і мій коктейль.

Він дивився без вагань. Він дивився зі сміливим бажанням. Його погляд ковзнув по моїй чорній майці та опустився до рваних джинсів, які я вдягла сьогодні вранці перед тим, як виселитися з готелю в Бозмені.

Припасувавши до свого «Додж Дюранго» орендований причеп, я чотири з половиною години їхала до Квінсі. Прибувши, взялася його розвантажувати, перервавшись лише на вечерю з дідусем.

Після веремії з коробками я неабияк розпатлалася, тож зібрала волосся у хвіст. Макіяж, найімовірніше, розмазався. Проте погляд Гріффіна викликав таку хвилю бажання, впоратися з якою було годі.

— Привіт, — пробурмотіла я. *Спокійно, Вінн.*

Його очі блищали, як два досконалих сапфіри, захищені за довгими смоляними віями.

— Привіт.

— Вінн. — Я простягнула руку.

— Гріффін. — Його тепла мозоляста долоня торкнулася моєї, і по моєму хребту пробіг дроз.

Отакої! Цього струму було б достатньо, щоб увімкнути музичний автомат у кутку.

Я зосередилася на напої, нервово ковтаючи. Однак лід не охолоджував. Коли востаннє мене так приваблював чоловік? Багато років тому. Але навіть тоді це була млява подоба того, що я відчувала поруч із Гріффіном.

— Звідки ти? — запитав він. Як і Віллі, він, мабуть, теж подумав, що я туристка.

— Бозмен.

Він кивнув.

— Я навчався в коледжі в штаті Монтана.

— Уперед, «Бобкетс»*. — Я піднесла склянку.

Гріффін зробив такий самий жест і сьорбнув напій.

Я знову витріщилася на нього, не соромлячись. Можливо, річ у кутастих вилицях, які увиразнювали його обличчя? А може, у прямому носі з невеликою горбинкою? Чи у чітких надбрів'ях? Він був не просто красивим чоловіком. Гріффін був убивчо красивим.

Але... він прийшов сюди як тутешній.

Тутешній означало «заборонений». Дідько!

Я проковтнула розчарування, запивши його горілкою.

По підлозі скреготнули ніжки стільця, і за мить Гріффін зайняв місце поруч зі мною. Поклавши руки на барну стійку, нахилився вперед. Він сидів так близько, що тепло від його шкіри просочувалося в мою.

— Вінн. Мені подобається це ім'я.

— Дякую. — Моє повне ім'я було Вінслоу, але люди називали мене Вінн або Вінні.

Віллі, пройшовши повз, глипнув на клаптик простору між мною і Гріффіном і приєднався до свого двійника.

— Вони родичі? — запитала я, стишивши голос.

— Віллі-старший по наш бік барної стійки. Його син зміщує напої.

* Жіноча баскетбольна команда. — Тут і далі — прим. пер.

— Батько і син. Ти ба! Я думала, вони близнюки. Віллі-старший такий само непересічний, як і Віллі-молодший?

— Гірший. — Гріффін хихикнув. — Щоразу, приїжджаючи до міста, я помічаю, що він стає дедалі дивакуватіший.

Стривай! Це означає...

— Ти не мешкаєш у місті?

— Ні. — Похитавши головою, він узяв свій напій.

Я зробила те саме, ховаючи у склянці усмішку. Він не тутешній. Отже, флірт дозволено. *Благослови тебе Боже, Квінсі!*

Сотні запитань промайнули в моїй голові, але я відкинула їх усі. Скайлер критикував мене за те, що я переходжу в режим допиту вже через десять хвилин після знайомства. Один із багатьох невдоволених коментарів. Він використовував навички лайф-коуча, розповідаючи мені про все, що я робила неправильно в наших стосунках. У житті.

Тим часом він зрадив мене, тож я більше не слухала голосу Скайлера.

Проте я однаково не хотіла засипати цього чоловіка запитаннями. Він не був містянином, і це все, що зараз важило.

Гріффін подивився на порожній стіл для шафл-борду*.

— Хочеш зіграти?

— Гм... Упевнений? Я ніколи раніше не грала.

— Це легко. — Він зісковзнув зі стільця з такою грацією, якої чоловіки його розміру зазвичай не мають.

* Гра з пересуванням дерев'яних кружечків по дошці з розміткою.

Я пішла за ним, не зводячи очей із найліпшої дупи, яку колись бачила. І володар цієї дупи мешкає не в місті! Уявний хор, що сидів на запорошених кроквах бару, вигукнув схвальне «Браво!».

Гріффін пішов до одного кінця столу, а я підійшла до іншого.

— Отже, Вінн, той, хто програв, платить за наступну порцію випивки.

Я втішилася, що маю готівку.

— Гаразд.

Наступні десять хвилин Гріффін пояснював правила і демонстрував, як ковзати кружечками по поверхні. Ми зіграли кілька раундів, облишивши п'ятику після одного з них, але жоден із нас не ступив і кроку, щоб піти.

Я виграла кілька ігор, але більшість програла. І коли Віллі оголосив, що о першій зачиняється, ми вийшли на темну парковку.

Біля мого «Дюранго» стояв запилюжений чорний позашляховик.

— Це було весело.

— Так. — Я усміхнулася, відчуваючи, як зашарілася.

Уперше я так відверто фліртувала з чоловіком. Сповільнила кроки, бо не хотіла повертатися в порожнечу самотності.

Він, мабуть, думав так само, бо зупинився.

Вінслоу Ковінгтон ніколи не мала пригод на одну ніч. Я була надто зайнята, витрачаючи роки не на того чоловіка. Гріффін теж не був тим чоловіком, але за час роботи копом я зрозуміла, що іноді не варто замислюватися, як обрати правильне з неправильного. Достатньо припуститися правильної помилки.

Гріффін. Сьогодні я обираю Гріффіна.